

Moji dani na Ksaveru

Ah, Ksaver. Sjećam se dobrih, starih dana kada smo ovde stanovali. Kao da je sve bilo lepše i nekak veće. Još nemrem vjerovat da mi je mamica preminula. Mislim da je to najgore kaj mi desilo u životu. Tuga je sigurno najveća. Sigurna sam da je grandma isto potištena.

Uz sve loše što se dogodilo morala sam napustiti i sve svoje pese. Tolko o mojim planovima za udomljavanje tih jadnih peseka. I oni su sigurno tužni.

Jako me muče promjene. Grozno je bez mame. Mamičine priče su mi bile najmilije. Kao da to nije bilo dovoljno, još i ovo preseljenje. Ničega dragog više nema. Uz Boreka, Zdravka više nema, i sad još mamica!

Tatek već jako dugo uzaludno traži posao. I njemu je sigurno teško, puno teže nego nama. Nema posla. Jedino kaj radi je nosi kofere ljudima na kolodvoru za male novce. Milka je barem jako pristojna, radi kućne poslove i pomaže oko kuće. Grandma nam više ne šalje dolare iz daleke Amerike. Kao da je zaboravila na nas. Čini mi se da su svi zaboravili na nas.

Bez mame i Zdravka, kuća je tiha. Još nikad prije nisam nekaj ovakvo doživjela. Kiša pada, ja gledam kroz prozor, tatek čita novine, a Milka nekaj sprema. Svi mi govore da provodim previše vremena pred prozom. Ja samo šutim ili velim da me pustiju na miru. Kišne kapljice se vuku po staklu, a ja ih samo gledam i prisjećam svojih pesa na Šestinskom dolu. Baš su bili lepi. Često se pitam što sad rade i nedostajem li im.

Nadam se da će proljeće donesti bolje dane i lepše vesti i da ćemo opet biti sretni.

Fran Knežević, MYP1

Kečkica na Ksaveru

Sjećam se toga dana kao da je bio jučer, pakirali smo stvari. Milka mi je pomagala spremići sve haljinice i suknjice koje bi mi mamica kupovala, a ja sam skupljala sve svoje igračke i trpala ih u vreće. Mamica je nervozno hodala niz stepenice i govorila nepoznatim ljudima gdje da stave sav porculan i umjetnička djela koja je posjedovala. Tatak je pušio cigaru i sjedio u dnevnome boravku promatrajući vrt i nebo. Bilo je puno bijelih oblaka i različitih oblika, ali jedino o čemu sam ja mogla razmišljati su sve dobre i loše uspomene koje imam iz svog dragog šestinskog doma. Zatim sam bila u potpuno novom svijetu i sve je bilo drugačije ulica, pogled, ljudi, čak i ja. Osjećala sam se loše i tužno, ali nisam znala zašto. Milka me tješila, mazila i pazila, ali ja sam znala da se ispod sve te ljubavi krije tajna koja stvara taj loš osjećaj nelagode. Tajna nije zadugo ostala tajna i jednog je dana doprla do mojih malih ušiju, čula sam da je započela kriza, nedostatak novca, bankrot, nezaposlenost, burza i sve te nepoznate riječi su mi se sada miješale po glavi. Zнала sam da nam se ne piše dobro, ali me nitko nije opterećivao time, te sam ja nastavila ići u školu i družiti se sa svojim vršnjacima. Nisam voljela učiteljicu zato što je bila mrka i stroga, a Lena koja živi par kuća do moje je uvijek izgovarala ružne riječi i vrijeđala me i zato sam neke dane ostajala doma. Mamica je također našla nove prijateljice koje su bile puno drugačije od onih starih i nastavila je pretjerano trošiti novce koje bi nam voljena grandma slala iz Amerike. Tatak se bavio poslom i pokušavao nas je izvući iz te nepoznate krize, ali zbog pradjedove smrti nije imao ničiju podršku. Najviše me živciralo to što više nismo bili obitelj kao prije i svi su bili tajnoviti i zabrinuti. Jednog dana sam se probudila i nisam se osjećala dobro, gorila sam kao da me netko stavio u peć, imala sam groznicu. Milka je predložila da me odvedu kod nje na selo u Zagorje gdje mogu biti na svježem zraku, jesti frišku i finu hranu te na kraju ozdraviti. Mamica je također išla s nama i kada sam se opet vratila u Zagreb, bila sam zdrava kao dren, no nije dugo prošlo dok nas nije pogodila velika nesreća. Mamica je zatrudnjela, ali je također bila i bolesna i kada je donijela malog bracu na svijet, ona nas je napustila. Bila sam toliko nesretna i u očaju i jedina stvar koja mi je trebala je osoba koja će se brinuti za mene i pokazivati mi ljubav poput moje drage Mamice. Milka se brinula za brata, a Tatak nije bio svoj, počeo je izlaziti kasno, piti više nego inače i žalovao je nad ženom koju je volio više od ikoga. Poslije svega toga smo se ponadali da će nam barem naša voljena grandma poslati novce te joj je tata napisao pismo, ali nismo dobili ništa i tada su se stvari pogoršale na najgori mogući način. Tatak je imao novu-staru ljubavnicu Volgu, morali smo poslati malog bracu u Zagorje zato što nismo imali novaca brinuti se za njega, a kada sam se vratila sa izleta nisam više imala

ni krov nad glavom jer nam je zla Persida oduzela kuću. Bili smo beskućnici i nitko nije znao što će se dogoditi poslije.

Gea Lozica, MYP1

Kečkica, Šestinski dol

Jesen je, došao je i dan naše selidbe. Mamu je bolila glava, naša imovina je bila natovarena na selidbena kola, a ja sam samo mislila na našeg vjernog Murka. Pradjed mi se u svemu tome najviše dopao jer mi je dozvolio da uzmem Murka sa sobom. Čim smo se doselili, mama se upoznala sa susjedom Generalicom koja je imala jedinicu Desanku. Generalica i Mamica su se sprijateljile, a Desanka i ja se nikako nismo slagale. Desanka je bila razmažena, ohola i nikada se nije dolazila igrati na Šestinski dol. Upoznala sam djevojčicu Lenu, mislila sam da ću se barem s njom sprijateljiti, međutim Lena me samo iskorištavala. Čak sam i nogu slomila u gležnju zbog nje. Mamica je sve češće pisala u Ameriku, svi su mislili da ja ne razumijem, ali ja sam znala da je Mamica slala poljupce u pismu, a grandma je vraćala dolare. Dane sam provodila slušajući priče tete Valike i stare mame koje su često posjećivale mamicu. Kad je Mamica upoznala Madmoazel Žizel, zaključila je da moram naučiti njemački. Ja njemački nikako nisam voljela, Milka me spasila i tako je završilo moje mučenje. Mamica me jako voljela fotografirati. Kad bi uzela našu kodak-kameru, mene bi obrazi počeli boljeti od naručenih osmijeha. Na jesen je umro pradjed pa nam je došla i grandma iz Amerike. Mamici je poklonila zemljište. Mislila sam da će to donijeti sreću u naš dom, no Mamica je opet potrošila sav novac. Gledajući u tužnu Mamicu koja je znala za tatino druženje s Volgom, moja tuga je bila sve veća. Došao je i prvi dan škole, učiteljica mi se nije nimalo dopala. Bila je stroga i objasnila nam je da ne voli bedake. Zbog mrlje u krasopisanci dobila sam deset udaraca po dlanovima. Nisam mogla sakriti suze i poniženje pred Mamicom. Milka mi je stavila hladne obloge i liječila me poljupcima, a Mamica je pozvala učiteljicu na nedjeljni objed. "Na ručku je učiteljica praznila tanjure kao gladna gusjenica." (54. str.) Hvalila je moj napredak u školi, a ja sam se sramila zbog njezinih laži. Znala sam da mi gramatika baš i ne ide. Mamica je puno vremena provodila s prijateljicama u kavani Corso. "Meni se one nisu sviđale, bile su škrte i uvijek su dopuštale da Mamica plaća račune. Ja sam se samo pretvarala da mi se sviđaju da ne rastužim Mamicu." (57. str.) Došlo je proljeće, razboljela sam se i počela kašljati. Rekli su da imam tuberkulozu. Odlučili smo otići u Zagorje kod Milkinih roditelja kako bih ozdravila. Život na selu za mene je bio nešto novo. "Uživala sam gledajući bosonogu djecu, djevojke koje peru

robu u potoku, dalekozorom sam promatrala ptice, leptire i pčele... Zavidjela na samim na krilima.“ (59. str.)

U jesen sam se vratila oporavljena iz Zagorja. Mamica je blistala od sreće što sam opet među djecom. “Tada je, iznenada, u naš život uljezla- Persida!” (61. str.) Persida je dobro kuhala, ali sve ostalo u vezi nje je bilo sumnjivo. Mamica se zbližila s njom. “Persida se ulagivala Mamici prepredeno i proračunato. Za Mamicu se uhvatila kao krpelj. Smijala se neiskreno...” (62. str.) Jela je s nama i gatala Mamici, a ona joj je za to davala previše novaca. Jednog popodneva Persidin muž je javio da će banke zamrznuti sve štedne uloge i onda je Tatak saznao da nemamo novaca u banci. Tatak i Mamica su se posvađali i ja sam očekivala propast svijeta. Mamica je odlučila javiti susjedu što se događa s bankama, iako je padala kiša. Sigurno se tada prehladila. “Tiho sam promatrala. Nešto sam shvaćala, nešto nisam, ali sam osjećala da postoji neko tajno zlo koje je tištilo Tataka, zbog čega je bio osjetljiv, razdražljiv, tužan.” (71. str.)

Tada saznajem da ću dobiti brateka ili sestricu. “Otrčala sam u svoju sobu, zaključala vrata i plakala za Borekom i srdila se što dolazi novi brat.” (73. str.) Moj mali brat je umro, ne želim drugog brata! Mamica je dobila upalu pluća. Rodio se Zdravko, a Mamica se nije nikada vratila iz bolnice.

“Osjećala sam se izigranom, napuštenom, iščupanom iz zagrljaja sreće.” (77. str.) Tada dolaze još strašniji dani. Tatak je počeo piti, posla je bilo sve manje, tuga se uvukla u naš dom. Naučila sam što znači založiti i što je zalagaonica. Tatak je odnosio vrijedne stvari iz kuće da bismo dobili nešto novca. Malo pomalo, sve je nestalo, srebrni pribor za jelo, slike, pa čak i Mamičin nakit. “Optuživala sam Tataka cijelim svojim srcem. Vidjela sam Mamičin broš na bluzi debele trgovkinje... Dal si Mamičin broš za špeceraj.” (83.str.) Više nitko nije dolazio u našu kuću, a Tatak je mislio samo na alkohol. Milka je brinula o kući i o nama. Na početku četvrtog razreda išli smo na izlet na more i tada sam upoznala plavookog dječaka, Sinišu. Moram vam priznati, ja sam se zaljubila. Siniša mi je poklonio crtež na kojem piše volim te. No, moja sreća nije dugo trajala, Siniša je otišao u Ameriku i nikada se više nije javio. Kada smo se vratili u Zagreb, saznala sam da nema ni Zdravka. Tata ga je poslao živjeti u Zagorje. Nije ga mogao gledati, rekao je da je kriv za Mamičinu smrt. “U meni su se vrtložile strašne misli.” (94. str.) Moja tuga je postala još veća kada sam shvatila da je Persida otrovala

moje pse. "U meni je cvilio jad. Osjećala sam se nemoćno, pogođena Persidinom mržnjom." (97str) Svi su nas zaboravili i izbjegavali. Milka je čak prodala svoji prsten, poklon od Tateka, da bi nas prehranila. Sretnih događaja više nije bilo, kriza je bila posvuda, svugdje ovrhe i propast nasvakom koraku. (102. str.) Svakodnevno mi je u želucu rovarila dobro poznata glad. (103. str.) Mogla sam razmišljati samo o hrani. Bila je zima i bilo je jako hladno. U peć smo bacali sve što nam nije trebalo, da se ugrijemo. Nakon završetka školske godine, otišla sam sa Milkicom u Zagorje. Zdravko me nije prepoznao, a Milku je zvao mama. Iz Persidinog pisma saznali smo da je naša kuća prodana na dražbi i da ju je ona kupila. Na kraju je napisala da je Tatak u bolnici i da mu nema spasa. Nisam htjela vjerovati da su te crne vijesti istinite. (119. str.) Bilo mi je samo deset godina, poznavala sam samo nesreću i tugu. Milka nije htjela da ostanemo živjeti u Zagorju jer je Mamici obećala da ću ići u gimnaziju.

Lukas Crnić, *MYP1*